

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА
СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Євангелія зміює життя

У юнацькі роки я мріяв лише про одне—кататися на лижах. Тому невдовзі після закінчення школи я поїхав до Європи і згодом поселився на зиму в Сент-Антоні, в Австрії. У мене було прекрасне життя: кілька годин на день я працював і катався на лижах, коли тільки мені хотілося. Життя було чудовим. У 18-річному віці мої життєві плани здійснилися.

Одного ранку я прокинувся, маючи сильне відчуття, що слід їхати з Австрії. Я не знав, звідки з'явилося те відчуття. Я виховувався у католицькій сім'ї. Моя мама розповідала мені про випадки, коли вона отримувала певні відчуття і враження, але я не міг пригадати, щоб таке бувало зі мною. Лише пізніше я зрозумів, що ці відчуття прийшли від Духа.

Я такий вдячний, що відреагував на це відчуття. Згодом воно привело мене до Прово, шт. Юта, де я познайомився з Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів. У січні 1972 року я охристівся в Господній Церкві. У процесі навернення я почав розуміти справжню мету життя. Хоча катання на лижах залишається справою, якою я люблю займатися, моя життєва мета набула вічної перспективи. Зараз я хочу провести вічність зі своєю сім'єю у присутності Небесного Батька.

Я зрозумів, як сильно Небесний Батько любить мене. Я зрозумів, що з любові до мене і до всіх Своїх дітей Він послав Свого Сина розірвати

пути смерті, аби ми могли жити з Ним знову. Я зрозумів, що незважаючи на сум'яття, яке панує у світі навколо нас, наше земне існування має справжню мету і сенс.

Ключем до нашого навернення є розуміння глибини Його любові до нас і того, що Він робитиме, аби допомогти нам повернутися до Нього. Алма молодший відкрив це для себе, коли йому явився ангел Господній. Алма був служителем диявола. Він намагався вести Божих дітей до знищення. Однак як тільки Алма вирішив покаятися у гріхах і змінити життя, Бог був поряд, щоб допомогти йому. Так, треба було сплатити певну ціну, але ціна була справедливою. Бог вимагає, щоб ми стали гідними Його Духа. Зі Своім Духом Він може безпечно вести нас назад до Себе.

Власними словами Алма розповідає нам: “Я так був ... змучений згадками про багато моїх гріхів... Я пригадав також, що чув, як мій

Алма, підіймайся,
художник Уолтер
Рейн

Президент Леррі С.
Качер, другий радник в
президентстві Східноєв-
ропейської території.

батько пророкував ... про при-
шествя якогось Ісуса Христа, Сина
Божого, щоб спокутувати гріхи
світу. ... Я заволав у серці своєму:
О Ісусе, Ти, Сину Божий, змилуйся
наді мною, бо я у жовчі гіркій. ...
Коли я подумав це, я не пам'ятав
більше болю; так, мене більше не
мучила згадка про мої гріхи. І ох,
яка радість, і яке дивне світло я
побачив; так, мою душу сповнила
радість, така ж надзвичайна, якою
була й моя мука!” (Алма 36:17–20).

Господь хоче пробачити наші
гріхи, але ми повинні мати бажання
покаятися і прийти до Нього. Він
прийшов на землю спокутувати
ваші гріхи, і мої гріхи, аби одного
дня ми могли отримати все, що має
наш Батько (УЗ 84:38).

Іноді ми можемо думати, що
наші гріхи є надто великими або
наші обставини надто складними,
аби змінитися. Ми усвідомлюємо,
що втратили надію. Аарон, один з
синів Мосії, дав наступну пораду
батькові царя Ламонія, який опи-
нився саме в такій ситуації: “Якщо
ти хочеш цього [вічного життя],
якщо ти вклонишся Богові, так,
якщо ти покаєшся в усіх своїх грі-
хах ... і звертатимешся до Його
імені з вірою, віруючи, що ти от-
римаєш, тоді ти отримаєш НАДІЮ,
якої ти бажаєш” (Алма 22:16).

Ключ до нашого навернення
—дозволити Спокуті діяти у на-
шому житті. Я свідчу, що Господь
простить наші гріхи, якщо ми

каємося. Наші серця зміняться. Ми будемо знати, що наші гріхи прощено. Ми також матимемо бажання прощати інших, хто, можливо, образив нас. Ми будемо вірити,

що Спаситель світу все розставить на свої місця. Ми зрозуміємо, що серце, яке також прощає, буде пом'якшеним серцем і буде сприйнятливим до Духа.

Я молюся, аби ми зрозуміли, що єдине бажання нашого Небесного Батька—здійснювати безсмертя і вічне життя для кожного з нас—Його дітей (див. Мойсей 1:39). ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Нові покликання

Пол Річард Салліван і Карен Сюзанна Катбертсон Салліван, батьки п'ятох дітей, члени 2-го Камаського приходу Камаського колу, шт. Юта, США. Покликані очолити Українську Дніпропетровську місію. Брат і сестра Салліван недавно служили як місіонерська пара похилого віку в управлінні Азіатської території. Президент Салліван служив президентом колу, президентом Товариства молодих чоловіків колу, членом вищої ради, радником у єпископаті,

Президент Салліван з дружиною.

президентом філії та місіонером у Гонконгській місії. Колишній

директор центру геологічної розвідки та дослідження родовищ у Royal Dutch Shell. Народився в Онтаріо, шт. Орегон. (Онтаріо є в штаті Орегон, і це не Канада, а США, хоча інше Онтаріо є в Канаді, але то вже не штат Орегон).

Сестра Салліван служила президентом Товариства молодих жінок колу, президентом Товариства допомоги приходу, президентом Товариства молодих жінок і Початкового товариства, а також учителем семінарії. Народилася на атолі Кваджалейн, Маршаллові острови. ■

Великий крок віри. Перший випуск учасників груп самозабезпечення.

Тетяна Богдан, місіонер Церковного служіння з самозабезпечення

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів ввела нову ініціативу: семінари з підготовки членів Церкви до кращого розуміння, вивчення і застосування принципів віри. Перший цикл занять, який завершився в

Києві, був спрямований на те, щоб допомогти членам Церкви стати незалежними і самозабезпеченими. Він почався у лютому цього року і тривав три місяці. Тема зміцнення духовної основи людини стала основною

під час навчання першої групи учасників. У Святих Писаннях сказано: “Я б хотів, щоб ви зважили на благословенний і щасливий стан тих, хто виконує заповіді Бога. Бо знайте, вони благословенні в усьому, як у

▼ Олексій Гакаленко

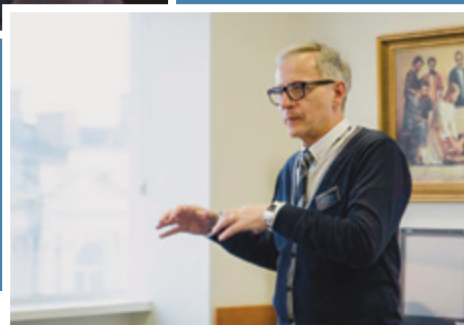
тлінному, так і в духовному” (Мосія 2:41). Це одна з багатьох надихаючих цитат, наведених у брошурі “Мій шлях до самозабезпечення”.

Учасники—члени Церкви—брали участь в заняттях з трьох напрямків: освіта, пошук роботи і розвиток власного бізнесу. Програма семінарів була дуже насичена і вимагала активної праці не лише на заняттях, але і вдома. Кожний урок починався з духовної частини, представленої в брошурі “Мій фундамент: принципи, навички, звички”. У ній обговорювалися питання співвідношення духовного і мирського життя. Під час жвавого обговорення брати і сестри намагалися визначити, що необхідно робити, щоб стати гідними Божих благословень і Його скерування. Як правило, слухачі були активними і проявляли глибоке розуміння принципів, представлених у цих уроках. Заняття будувалися таким чином, щоб усі присутні мали можливість застосувати на практиці отримані знання і потім поділитися досвідом перед класом.

Координатори навчалися разом з учасниками. Велика увага приділялася колективній і самостійній роботі у виконанні певних завдань. Спілкування у класі було насичене практичними вправами, тому ті, хто були активними, швидко оволодівали необхідними навичками. Часто відбувалося так, що саме від присутніх той чи інший учасник семінару міг отримати необхідну для себе інформацію стосовно вибору освіти, сфери професійної діяльності чи розвитку бізнесу. Наприклад, одна

▶ Павло Богдан

▲ Ростислав Лукач

дівчина змогла скористатися гарною порадою, яка прозвучала у класі, остаточно визначившись з вибором навчального закладу вищої освіти. Один з братів, який мав намір працювати в майбутньому у сфері продажів, отримав цінну консультацію від іншого учасника, який працював у фірмі відповідного профілю.

Усі завдання, які виконувалися учасниками, вимагали активного пошуку потрібної інформації та спілкування з партнером. Це було додатковим стимулом для дій і давало плідні результати, про які багато хто свідчив під час занять.

“Пам’ятаєте, з чого все починалося?—згадував Олексій Гакаленко, керівник програм і проектів у сфері самозабезпечення, під час випуску слухачів, які завершили навчання у Києві.—Із зустрічі з Майклом Мюрреєм, віце-президентом департаменту самозабезпечення і Постійного фонду освіти Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Тоді я не міг уявити, що прийде

стільки зацікавлених у цьому проекті людей. А сьогодні я радію ще більше, оскільки мені приємно бачити скільки братів і сестер уже оволоділи основними принципами самозабезпечення і мають міцний духовний фундамент”.

Серед тих, хто привітав випускників, були також координатори програми, член вищої ради Київського Українського колу брат Ростислав Лукач і місіонер церковного служіння в програмі самозабезпечення Павло Богдан. Тім Слоан, директор з міжнародної підтримки програми самозабезпечення і Фонду освіти Церкви спілкувався з випускниками в режимі он-лайн: “Усе, що ви зробили,—великий крок віри. Пам’ятайте, що Господь благословляє нас лише тоді, коли ми рухаємося вперед”. Через Скайп до зборів приєднався Майк Мюррей. “Ви—піонери,—сказав він присутнім.—Ви зробили те, що до вас не робили інші. Для того, щоб життя ставало кращим—і духовно,

▶
На семінарі

◀
Робочий момент

і матеріально—необхідно діяти. Але все починається з фундаменту віри”.

Підводячи підсумки, випускники відмітили багато позитивних сторін навчання. Ось лише кілька відгуків.

Ірина Коломієць: “Я відвідувала групу з отримання освіти. Матеріал занять настільки добре подавався, що я дуже швидко змогла знайти те, що мені потрібно”.

Яна Танадайчук: “Перед семінаром я поставила собі

мету—кардинально змінити своє життя, зробити “нову себе”. Через молитву я постійно спілкувалася з Небесним Батьком, щоб мої плани були узгоджені з Ним. Я відвідувала групу з бізнесу і виконувала усі завдання. І результати моєї праці не забарилися—недавно мені запропонували роботу! Це така удача! Я зрозуміла, що виконала свою частку, і Бог мене благословив”.

Марина Андреева: “Я навчилася спілкуватися, навчилася застосовувати отримані знання на практиці. Це дуже важливі навички”.

Ірина Чепорнюк: “Після завершення навчання я змогла провести презентацію свого власного проекту”.

Марія Герасимчук: “Я відвідувала заняття у всіх трьох групах. Засвоїла важливі принципи: вір і дій. Навчилася краще планувати час, отримала багато знань. Мій чоловік цікавиться бізнесом. Ми регулярно обговорювали з ним те, чому я навчалася. Але при цьому ми освоювали і духовну програму. Вона працювала не лише в моєму житті, але і впливала на чоловіка. Є і мирські благословення. У мене зросла кількість клієнтів, що дає мені можливість заробляти більше. Завдяки практиці проведення занять на наших семінарах, у мене виникло бажання займатися волонтерською роботою”.

Ростислав Лукач: “Протягом цих трьох місяців я отримав незабутній досвід. Ми всі відчували себе в дружній сім’ї, де панують любов і єдність. Господь—майстер чудес. Він приготував ці чудеса для нас, але багато залежить від наших дій. Я вдячний усій команді керівників та всім волонтерам”.

Останній випускний урок пройшов так само, як і попередні, у теплій, сімейній атмосфері. Учасникам навчання вручили відповідні сертифікати, а ті, хто виконав усі необхідні вимоги, додатково отримали сертифікати з підписом Президента Церкви Томаса С. Монсона. Тепер необхідно йти далі! ■

▶
Дипломи отримані!

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ
СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Весняний бал

Антон Михайлівський, Київська Українська місія,
Харківський Центральний приход

В середині квітня цього року в Харкові відбувся чудовий і дуже красивий захід—весняний бал з назвою “Шербурзькі парасольки”. Основні учасники—неодружена молодь віком від 18 до 30 років з Харківського округу, а також запрошені з Дніпропетровська, Запоріжжя, Полтави та Сум.

Метою заходу було зміцнення віри молоді округу та інших міст, встановлення дружніх зв'язків між членами Церкви і приємне спільне проведення часу.

У програмі було звернення до учасників президента Харківського округу Костянтина Васильєва, духовна думка від брата Юрія Орлова, ігри, конкурси, виступи молоді, танцювальні номери і танці самих учасників.

Захід вийшов успішним, він зібрав біля 65 чоловік. Були складності, але завдяки спільним зусиллям багатьох братів і сестер, які брали активну участь у підготовці і проведенні балу, і правильному розподілу обов'язків, поставлені завдання були виконані найкращим чином. Організатори постаралися, щоб учасникам було зручно, цікаво і весело. Гостей зустрічали, проводили до кімнат, де було усе необхідне для відпочинку і підготовки до виступів, зали були оригінально прикрашені.

Такі зустрічі сприяють духовному зміцненню молоді, роблять їхнє життя більш яскравим і насиченим. ■

На молодіжному балу

Баба Марія та генеалогічна експедиція

Олександр Січкаренко,
Київський Український кіл,
Борщагівський приход

Нещодавно мені довелося побувати в місцях, де жили мої предки. Це називається генеалогічна експедиція. З такою назвою відчуваєш себе вченим-першовідкривачем. Я дізнався, що в тому селі ще живуть якісь родичі—двоюродні, троюрідні і ще більш далекі брати і сестри моєї покійної мами. Познайомився я і з тіткою Марією. Вона живе в будинку з трьома чи чотирма кімнатами. Поряд ділянка землі—60 соток, струмок, є хазяйство—корова, пара свиней, кури, гуси і навіть собака. Але вона зовсім самотня. Колись цей дім і двір були наповнені, але чоловік помер, діти повиростали і роз'їхалися. Тітка Марія залишилася сама—жінка похилого віку з хворими ногами. Це змусило мене подумати про самотність...

Різні види самотності

Коли ми говоримо про сім'ю, то уявляємо собі галасливу і крикливу зграю дітей, які бігають по дому, перетворюючи його на руїни, уявляємо собі сміх і сум, ніжні дотики і теплі слова, піклування близьких, чи працю заради тих, кого любимо. Але—ДИВИНА!—багато людей

пов'язують самотність з сім'єю: “Я самотня, я так і не знайшла собі супутника життя”. “Батьки померли, і я залишився сам-самісінький”. “Я у батьків єдина дитина. Немає з ким поділитися думками, немає з ким погратися”.

Завжди є якісь події або обставини, які змушують нас відчувати себе самотніми, непотрібними, кинутими. У мурашнику соціальних відносин теж, як здається, неможливо знайти місце для самотності. Але ми часто чуємо: “У мене немає друзів”, “Мене ніхто не розуміє”, “Я—єдиний член Церкви на роботі. Ніхто не дотримується схожих з моїми моральних принципів або етичних цінностей”. У мультику Сімпсони: “Я самотній, як картопляний чіпс в пакетуку, до якого ніхто так і не дотягнувся”.

Духовна самотність, як я її називаю, може бути двох типів: 1. Самотність втрачених можливостей, духовних можливостей. “Бо ці ангели не дотримувалися Мого закону; отже, вони не можуть зростати, але залишаються у своєму спасенному стані на всю вічність відокремленими й самотніми, без піднесення; і відтак не є богами, але ангелами Бога на віки вічні” (УЗ 132:17). 2. Самотність місії чи покликання, коли роль, покладена на тебе, не може бути передана комусь іншому. Коли у тебе є знання і повноваження, які не можна розділити з братом, другом чи навіть дорогим подружжям. У цьому сенсі таку самотність може відчувати, наприклад, єпископ чи президент колу, пророк ... Ось чому нам іноді слід пам'ятати, чому ці брати потребують

нашої підтримки і доброго слова, як ніхто інший.

Приклад Спасителя

І Спаситель пройшов Свій шлях у повній самотності. Не лише ніхто не хотів Йому допомогти. Його не могли до кінця зрозуміти навіть найближчі Його учні: “Сам-один Я чавило топтав, і не було із народів зо Мною нікого ... Я дививсь, але помічника не було, і дивувався, бо підпори Мені бракувало” (Ісаїя 63:3, 5; див. також УЗ 76:107; 88:106; 133:50). “Завдяки Йому, а саме, нашому Спасителю Ісусу Христу, ... почуття скорботи, самотності і відчаю одного дня будуть поглинуті повнотою радості” (“Бо живу Я—і ви жити будете!”, Шейн М. Боуен, *Ліягона*, лист. 2012, с. 17). З вершини Голгофи прозвучала істина: ми ніколи не залишимося в самотності чи без допомоги, навіть якщо іноді нам буде здаватися, що це так. Викупитель усіх нас істинно промовив: “Я не кину вас ... Мій Батько і Я прийдемо до вас і перебуватимемо з вами” (див. Іван 14:18, 23; “З Ним не було нікого”, Джеффри Р. Холланд, *Ліягона*, квіт. 2009, с. 88).

Сімейна історія і самотність

Одним із засобів подолати самотність, в яку нас заганяє цей світ, є сімейна історія. Пророк Малахія, доносячи до нас слова Господа, записав наступні слова про наближення великих подій: “Ось Я пошлю вам пророка Ілліу, перше ніж день Господній настане, великий і страшний! І поверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків,

щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!” (Малахія 4:5–6).

Відокремленість поколінь буде поборено, якщо їх усіх буде поєднано, з'єднано і запечатано владою священства від Адама і до наймолодшого серед тих, хто народився на цій планеті людей. І справа не обмежується лише збиранням імен і дат, тобто генеалогією. Заняття сімейною історією мають за передумову те, що ми повернемо наші серця до наших предків (як і до наших дітей). А це стає можливим, коли ми дізнаємося про те, ким вони були, чим займалися, що їм було цікаво, який характер чи таланти вони мали ... Все що завгодно, що допоможе нам відчувати з ними зв'язок, і, звичайно, любов.

Тітка Марія і картопля

Ранком наступного дня я прокинувся рано. Тітка Марія вже готувала нехитру селянську їжу—юшку, картоплю, салати. До того ж, готувала у досить великій кількості.

- Доброго ранку, тітко Маріє!
- Доброго, Сашо! Вже прокинувся? Сідай снідати!
- Я бачу, Ви стільки різних страв наготували ...
- Так, сьогодні багато хто захоче гарно попоїсти ...

Через певний час дійсно почали збиратися люди. Приїхала сестра тітки Марії зі своїм чоловіком—стареньким Пилипом. Приїхали їхні діти. Діти тітки Марії—у неї три дочки—теж з'явилися, приїхавши з різних сіл і міст разом зі своїми

Сімейний обід після трудового дня

чоловіками і дітьми. Навіть маленький онук Сашко приїхав.

Усі разом пішли на город, дістали невеликий ручний плуг, лопати, відра, мішки ... І дружно стали до роботи. Вони копали картоплю так дружно і весело, від душі, з радістю. Я не міг втриматися, повірте, і теж приєднався до них, не задумуючись. Припікало сонце, незвичні до такої роботи ноги і спина починали боліти. Але я нічого не помічав, настільки заглибився у процес. Це було дивовижне відчуття ... Чоловіки вивертали картоплю з землі, жінки і діти збирали її у відра і несли старому Пилипу, який, хоча сам і не міг копати, але сортував її дуже швидко

і зацікавлено. Мішки дуже швидко наповнювалися.

Потім уся сім'я сіла до стола, на якому вже було багато страв. Сімейний бенкет. Спілкування. Спогади. Жарти. Народні пісні. Кілька наступних днів жахливо боліли спина і ноги. Але я був просто щасливий, що пережив цей чудовий момент єднання сім'ї.

Фінальний акорд

Мені чомусь здається, що ми з'явилися в цьому світі, щоб допомогти Господу "зібрати картоплю". Не важливо, що у нас різні здібності, таланти і вміння. Неважливо навіть, що ми жили у різні часи. Хтось тягне

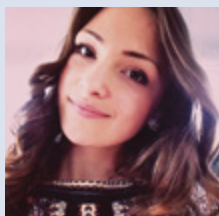
плуга, хтось несе відра, хтось носить клубні якомусь "Пилипу", хтось разом з ним перебирає, а хтось колись сів, саджав або поливав цю картоплю ... Не важливо.

Важливо те, що в кінці робочого дня, трудового життя, ... Небесний Батько збере усіх нас за Своїм столом, і всі покоління поєднаються. Це буде трапеза сім'ї, поєднаної теплим почуттям, розумінням, інтересом, любов'ю. Усі важкі випробування залишаться позаду. Усе непотрібне забудеться. І ми будемо щасливі, коли повернемося у наш небесний дім.

Такий план Небесного Батька. У цьому і сенс Спокути. Усе це, щоб поєднати і зібрати усю сім'ю додому. ■

Довіряйте Богу, щоб бути щасливими

Віра В., Київський Український кіл, Харківський приход

Віра В.

У мене є сильне свідчення про те, що Священні Писання—це не просто книги. З їх допомогою можна зробити прості, але

вірні кроки, які ведуть до щастя, а значить нам необхідно звертатися до них.

Мені подобаються вірші з книги Учення і Завіти (88:124–126): “Перестаньте бути ледачими; перестаньте бути нечистими; перестаньте знаходити вади один у одного; перестаньте спати довше, ніж необхідно; відходьте до сну рано, щоб вам не бути втомленими; уставайте рано, щоб ваше тіло та розум могли бути сповненими енергії. І над усе, зодягайтеся в узи милосердя, як у мантию, які є узами досконалості й миру. Моліться завжди, щоб вам не ослабнути, доки Я прийду. Слухайте і знайте, Я прийду швидко і прийму вас до Себе”.

Кожна думка у цих віршах—це заклик до дій. Тому я вирішила скористатися порадою наших церковних провідників, виписати ці рядки і повісити на найбільш видне місце в кімнаті.

В кінці минулого навчального року, як і у будь-якого школяра, у мене були контрольні роботи, іспити, також іспити у музичній школі. Крім того, було багато справ з позакласної роботи, оскільки я була президентом школи з організації заходів. Тому мені потрібно було багато часу на виконання усіх моїх обов’язків. Мій графік

кипів—залишалося лише два тижні до початку літа.

Перший тиждень я провела майже без сну, лягаючи спати під ранок. Багато чого не встигала і вже знесилена. В якийсь момент я зрозуміла, що слід щось міняти, щось приносити у жертву. І тут на допомогу прийшов папірець, який висів на стіні з віршами з Писань: “Моліться завжди, щоб вам не ослабнути ...”. Я помолилася. І знову відповідь прийшла через той самий вірш: “Перестаньте спати довше, ніж необхідно; відходьте до сну рано, щоб вам не бути втомленими; уставайте рано, щоб ваше тіло та розум могли бути сповненими енергії”. Я подивилася на годинник. “Час лягати спати,—подумала я,—але ... уроки, музика ... Як же мені все встигнути?” Прочитала вірш ще раз і знову відчула, що можу покласти на Священні Писання. Я прийняла рішення лягти спати і подумала: “Бог знає краще”.

Будильник, звичайно ж, не продзвенів. Я швидко підвелася і почала збиратися в школу, вдяглася і вийшла на сімейну молитву. “Дивно, де ж усі? Вони теж проспали? Але ж на годиннику вже ...” На годиннику була четверта ранку! Мій будильник було виставлено на п’ять. Мені не хотілося спати, і я не здивувалася цьому, оскільки знала, Бог виконує Свої обіцяння, коли ми робимо те, що Він каже, нехай це навіть простий принцип лягати і вставати рано. Я все встигла зробити тоді. Завдяки цьому досвіду я навчилася більше довіряти Богу. Я вірю, що Наш Небесний Батько дав нам усе, щоб ми були щасливі зараз. Я вдячна Йому за це. ■

Мій старший брат

Мишко Д., Київський Український кіл, Печерський приход

Я знаю, що Ісус і наш Небесний Батько завжди готові допомогти нам.

Недавно наша 19-літня кішка погано себе поводити і мама відправила її погуляти на вулицю. Мабуть кішці це рішення не сподобалося і вона троє діб не поверталася додому. Ми всі дуже переживали, і кожного вечора в сімейній молитві просили, щоб вона якомога швидше знайшлася. На щастя, вона повернулася, і ми знову почули надворі знайоме нявчання. Мабуть Небесний Батько почув ширу молитву мого молодшого брата Сашка.

Небесний Батько дає нам те, що ми просимо, але Він знає краще, що або хто нам потрібен. У нас в сім’ї три брати і одна сестричка. Перед народженням останнього брата я дуже хотів ще одну маленьку сестричку. Я думав, що так буде по-чесному—два братика і дві сестрички. Але Небесний Батько прислав у нашу сім’ю маленького хлопчика. Я вдячний Йому за брата і за всю мою сім’ю.

Я знаю, що Ісус Христос—мій старший брат. Він—Той, з Кого слід брати приклад. Він завжди слухав Свого Батька і довіряв Йому. ■

Мишко Д.